

Ds Jaco Zuurmond

19 mei 2013 – 8^e zondag van Pasen – Pinksteren

1Korinthe 15, 50 – 58

Johannes 20, 19 – 23

... en zullen ook wij veranderen

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus,

“Wanneer de bazuin weerklinkt, zullen de doden worden opgewekt met een onvergankelijk lichaam *en zullen ook wij veranderen.*”

Als wij vandaag iets mee willen nemen van de wondere woorden van de apostel Paulus dan zullen we door alles heen moeten verstaan dat de Opstanding waar Paulus het over heeft zowel doden als levenden betreft. Dat zegt veel over hoe Paulus kijkt naar de dood. Dood is voor Paulus écht dood. Dat was precies het probleem van de Korinten. Dat ze over dood en leven veel te mooie theorieën hadden. En dat ze daarmee de macht van de dood bagatelliseerden. In het beeld van Paulus is de dood niet de overgang van de aarde naar de hemel of iets dergelijks. Dood is voor Paulus een ongekennde macht in het mensenleven, waar niets goeds aan is. Paulus bagatelliseert niets. Hij bagatelliseert niets van ons gemis van onze gestorvenen. Niets van de pijn die de dood brengt in mensenlevens, van mensen die sterven en van mensen die blijven. Daarmee bagatelliseert Paulus ook niets van de macht die de dood heeft in het leven van mensen. Want er is veel doodsmacht *in* mensenlevens. Paulus noemt dat ‘zonde’. Er is zo veel dat mensen afhoudt van wat de bedoeling is van mensenleven. Zoveel dat mensen weghoudt van hun bestemming. Zo veel onrecht. Zo veel geweld. Zo veel moord. Zo veel leed, pijn, schuld, mislukken. Dat is voor Paulus allemaal ‘dood’. En die dood lijkt oppermachtig in het leven van mensen.

Als hemel of iets als Opstanding alleen zou gelden voor de gestorvenen... dan zou het volgens Paulus niet werkelijk Opstanding zijn. Als er ‘Opstanding der doden’ is, dan zal die Opstanding zal ook de levenden moeten gelden... wie met minder genoeg neemt doet volgens Paulus God tekort, doet Gods bedoeling met ons mensen te kort. Want God is uit op een totale rehabilitatie van zijn mensen. Een hemelse rehabilitatie van zijn mensen, met álles wat zij zijn en hebben, met alles wat zij doen en laten.

In het beeld van Paulus doet de hele mens mee in Gods goede toekomst. Dus niet alleen maar een klein gedeelte van ons – onze geest, of onze beste bedoelingen – maar heel de mens, geen haar van ons is uitgesloten. Die Opstanding betreft ons hele leven. Dus niet alleen de binnenkamer. Of alleen de zondag. Maar dit hele aardse leven, inclusief dollars en euros, inclusief Videla's en goedkope T-shirtjes uit Bangladesh. Dat allemaal wacht op Opstanding. Dat allemaal zal mee moeten doen in de Opstanding. Zo concreet zal het er moeten toegaan in de Opstanding. Of het is geen Opstanding, omdat de dood dan onder mensen voort heerst. Met minder neemt Paulus geen genoeg, omdat hij vertrouwt op een God die met minder geen genoeg neemt.

Durf de Opstanding met heel het leven te verbinden, roept Paulus ons daarmee toe. Durf Pasen met heel het leven te verbinden! Als voor mensen ten ene male onmogelijke mogelijkheid. Maar eens te meer als Gods laatste werkelijkheid voor zijn mensen. Zijn laatste werkelijkheid, die alles dragen zal, waarin alles zal zijn opgenomen. Die eindeloos goede toekomst maakt nu al alles anders. Omdat ze álles in een ander perspectief zet. Omdat voortaan álles onder de belofte staat van het nieuwe leven dat God geeft. Omdat dit uitzicht ons álles doet hopen en ons zo steeds weer in beweging zet.

Vandaag is het Pinksteren. We gedenken die éne die hier op aarde eens en vooral Gods bedoeling met mensen heeft laten zien. Die éne die 40 dagen lang als Paasmens te midden van ons stervelingen heeft geleefd, al wandelen met ons optrok, bij de maaltijd ons brood brak en onze zorgen deelde. Een mens, van vlees en bloed, op wie de dood geen grip meer had. Een mens als wij, maar tegelijk totaal anders, omdat de dood over hem geen macht meer had.

In één van de Pinksterverhalen die over deze Paasmens worden verteld blaast hij over zijn leerlingen – hij blaast hen toe, nog letterlijker: hij blaast hen zijn adem in. Een ongekend beeld: De Opgestane blaast ons

stervelingen van zijn adem in. Op dezelfde wijze als God ooit de eerste Adam het leven inblies, zo laat de Paasmens ons delen in zijn nieuwe leven – door het ons in te blazen. Als een soort re-animatie. Nieuwe lucht voor oude mensen. Hemelse lucht voor aardse mensen.

Lichaam van Christus zo noemt Paulus elders de verzameling van mensen die deze lucht in-gaadend krijgen.

Eindeloze ruimte is wat dit lichaam kenmerkt. Als zelfs de doden zullen delen in dit nieuwe leven, welke grens zullen de leden van dit lichaam dan nog trekken. In dat lichaam van Christus moest volgens Paulus dan ook ruimte zijn voor mannen én voor vrouwen. Voor slaven en voor vrijen. Voor Joden én voor Grieken – en ik maak mij sterk dat Paulus, zou hij nu leven, daaraan zou toevoegen – voor de Islam, die andere tak aan Abrahams stam, niet minder.

In dat lichaam van Christus zijn al deze tegenstellingen overwonnen.

Het is immers zijn lichaam – niet wij maken hem, maar hij maakt ons. Al ademend zijn nieuwe Adem wordt ons lichaam ingelijfd in het zijne - dat alle dood voorbij is.

Door de leden van dat lichaam van Christus stroomt zo onontkoombaar andere lucht. Hemelse lucht. De lucht van Pasen. Adem van nieuw leven. Adem vol toekomst – Gods goede toekomst, waarin de dood overwonnen is. En mensen met elkaar verbonden zijn, over alle grenzen heen.

Laat het zo zijn.

Amen